

Adrian Niculescu 305 din 16.03.2007

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 04/1332/16.03.
2007

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
REGISTRATURA GENERALĂ
2007, Luna Martie, Ziua 16

Către

Camera Deputaților,
Biroul Permanent,
Palatul Parlamentului,
BUCUREȘTI

Subsemnatul, Dr. Adrian Alexandru NICULESCU, domiciliat în str. Șipotul Fântânilor, 2, apt. 79, sector 1, 010157 BUCUREȘTI, tel. + fax: 314.64.84, mobil: 0726 / 10.33.14, respectuos Vă aduc la cunoștință că am depus **plângere penală** la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție împotriva primului ministru Călin POPESCU-TĂRICEANU, pentru săvârșirea, în exercițiul funcțiunii, a următoarelor, grave, infracțiuni:

1. - abuz în serviciu contra intereselor persoanelor (art. 246, Cod Penal),
2. - abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi (art. 247, teza I, Cod Penal),

3. - neexecutarea sau nerespectarea hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile pronunțate de instanța de Contencios administrativ (art. 24, alin 3, din Legea 554 / 2004, a Contenciosului administrativ).

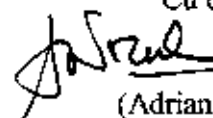
Având în vedere dispozițiile art. 12, din Legea Nr. 115 / 1999, așa cum aceasta a fost modificată și completată, privind responsabilitatea ministerială, în virtutea competențelor legale conferite Camerei Deputaților de către Legiuitor, Vă rugăm să binevoiți a proceda la formularea cererii de urmărire penală pentru sus-numitul domn Călin POPESCU-TĂRICEANU, în calitate de membru și de șef al guvernului.

Anexăm solicitării noastre, plângerea penală înregistrată la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu numărul 4618, din 12 martie 2007.

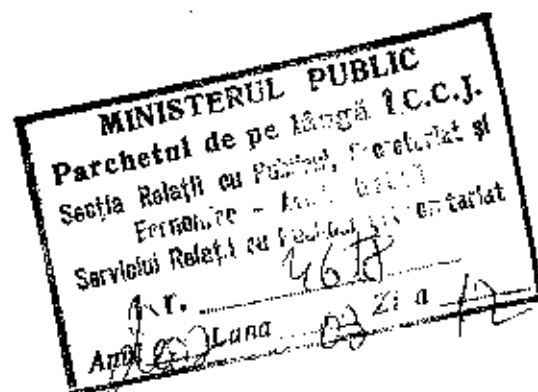
În plângerea penală amintită se regăsește întreaga situație de fapt și de drept, circumstanțiată, precum și istoricul contenciosului pe care l-am avut cu primul ministru al Guvernului României.

Vă rog să primiți expresia întregii noastre, distinse, considerații.

Cu deosebită stimă,

(Adrian NICULESCU)

în București, la 14 III 2007.

Către

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Subsemnatul **Adrian Alexandru Niculescu**, domiciliat în București, strada Șipotul Fântânilor, nr.2, sc. B, et.8, ap.79, formulez

sector 1

Plângere penală

împotriva numitului **Călin Popescu Tăriceanu**, în calitate de **Prim – Ministru al Guvernului României**, cu sediul în București, Piața Victoriei nr.1, sector 1, solicitându-vă condamnarea acestuia pentru săvârșirea următoarelor infracțiuni:

1. abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prevăzută de art.246 Cod penal;

2. abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, prevăzută de art.247, teza I Cod Penal;

3. neexecutarea sau nerespectarea hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile pronunțate de instanța de contencios administrativ prevăzută de art.24 alin.(3) din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ.

Toate aceste infracțiuni au fost săvârșite în exercitiul funcțiunii de **Prim – Ministru al Guvernului României**.

①

Motivele Plângerii

Faptele

Am fost numit în funcția de vicepreședinte al Institutului Național pentru Memoria Exilului Românesc, pe o perioadă de 5 ani, prin Decizia

Primului- Ministru nr.260/07.11.2003, în temeiul art.5, alin.(1) din H.G. nr.656/2003.

În conformitate cu dispozițiile art. 5, alin.(3) din aceeași Hotărâre de Guvern nr.656/2003 “ Președintele și vicepreședintele Institutului sunt încadrați și salarizați la nivelul funcțiilor asimilate celor de secretar de stat și, respectiv, de subsecretar de stat. “.

Prin decizia nr.360/08.06.2005 Primul – Ministru al României a dispus revocarea mea din funcția de vicepreședinte al Institutului Național pentru Memoria Exilului Românesc și implicit din funcția de demnitate publică de subsecretar de stat.

Împotriva deciziei de revocare, mai sus menționate, am formulat acțiune în contencios administrativ.

Astfel am solicitat Curții de Apel București:

- anularea Deciziei nr.360/08.06.2005 emisă de Primul-Ministru al României, prin care s-a dispus revocarea subsemnatului din funcția de vicepreședinte al Institutului Național pentru Memoria Exilului.

Totodată, prin acțiunea introductivă am mai solicitat :

- plata către subsemnatul a unei despăgubiri egale cu salariile și celelalte drepturi de care aş fi beneficiat în funcția de vicepreședinte din care am fost revocat prin Decizia susmenționată, de la data emiterii Deciziei și până la data reintegrării în funcție;

- reintegrarea mea în funcția deținută anterior de vicepreședinte al Institutului Național pentru Memoria Exilului Românesc.

Curtea de Apel București, secția a VIII de Contencios Administrativ și Fiscal a hotărât următoarele prin Sentința Civilă nr.852/11.04.2006 pronunțată în dosarul nr.23153/2/2005 (nr. în format vechi 2379/2005):

- a admis acțiunea principală astfel cum a fost precizată și cererea conexă formulate de mine în contradictoriu cu Primul – Ministru al României și Institutul Național pentru Memoria Exilului Românesc;

- a anulat decizia nr.360/08.06.2005 emisă de Primul – Ministru al României;

- a dispus reintegrarea mea în funcția de vicepreședinte al Institutului Național pentru Memoria Exilului Românesc.

Împotriva Sentinței Curții de Apel București atât Primul – Ministru al României cât și Institutul Național pentru Memoria Exilului Românesc au formulat recurs.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a respins ambele recursuri prin Decizia nr.482 pronunțată în dosarul nr.23153/2/2005 în ședința publică din data de 26 ianuarie 2007.

De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție în mod irevocabil a reținut excesul de putere săvârșit de Primul – Ministru al României împotriva mea.

“Exercitarea dreptului de apreciere aparținând autorităților publice, prin încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, prevăzute de Constituție sau de lege, reprezintă un exces de putere, în accepțiunea art.2alin.1 lit.m din Legea nr.554/2004 și poate constitui temei al unei acțiuni în contencios administrativ.”

(Decizia nr.482/26.01.2007 a Î.C.C.J – fila 11)

Aceeași Înalță Curte de Casație și Justiție a reținut încălcarea de către Primul – Ministru a mai multor articole din Constituție.

Prezentăm Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a exemplifica excesul de putere săvârșit de Primul – Ministru al României împotriva mea, câteva citate din Decizia nr. 482/26.01.2007 a Î.C.C.J:

“Faptul că prerogativele Primului Ministru de conducere a Guvernului și coordonare a activității membrilor acestuia, sunt prevăzute în art.107 alin.(1) din Constituția României nu plasează actele emise în exercitarea respectivelor prerogative în afara controlului judecătoresc de legalitate exercitat pe calea contenciosului administrativ, pentru că acest tip de control este garantat prin art.126 alin.6 din Constituție. Singurele

categorii de acte administrative exceptate expres prin norma constituțională menționată sunt cele care privesc relația cu Parlamentul și actele de comandament cu caracter militar”

(fila 10)

“De asemenea art.52 din Constituția României consacră dreptul persoanei vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea unei cereri în termenul legal, de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei, în condițiile și limitele stabilite prin lege organică....”

(fila 10)

“Este adevărat că decizia de numire într-o funcție de demnitate publică implică și o evaluare subiectivă, pe criterii de ordin personal, dar autoritățile publice dispun, în exercitarea puterii lor discreționare, de o marjă de apreciere ale cărei limite sunt prevăzute de lege, pentru că potrivit art.1 alin.5 din Constituția României, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”

(fila 11)

④

“În cauza de față, intimatului – reclamant i-a fost vătămat dreptul la muncă, prevăzut de art.41 din Constituția României.....”

(fila 12)

Se mai invocă de asemenea, încălcarea de către Primul - Ministru a art.31 alin.2 din Constituția României.

“Într-un stat de drept, în care principiul legalității are o consacrare constituțională, nu poate fi acceptată ideea că Primul – Ministru nu are obligația de a motiva actele administrative pe care le emite, în temeiul și în limitele legii.”

(fila 13)

Învederez Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție că în conformitate cu art.22 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, hotărârile judecătorești definitive și irevocabile prin care s-au admis acțiunile formulate în contencios “constituie titluri executorii”.

Mai învederez că în conformitate cu art.24 alin (1) din aceeași Lege 554/2004

“...executarea hotărârii definitive și irevocabile se va face în termenul prevăzut în cuprinsul ei, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii.”

În ceea ce privește Decizia nr.482 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție precizez că a rămas irevocabilă în 26.01.2007. Pe cale de consecință Decizia nr.482 trebuia să fie executată de Primul – Ministru până în data de 26.02.2007.

Primul – Ministru nu numai că nu a executat hotărârea judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă, dar în disprețul puterii judecătorești și în disprețul oricărei idei ce vizează statul de drept a procedat împreună cu mai mulți miniștri la desființarea postului în care instanța a dispus să fie reintegrat și aceasta în condițiile în care

neexecutarea sau nerespectarea unei hotărâri judecătorești pronunțate în contencios administrativ constituie infracțiune conform art.24 alin.(3) din Legea nr. 554/2004.

Postul în care trebuia să fie reintegrat a fost desființat prin H.G.nr.195/28.02.2007 publicată în Monitorul Oficial al României nr.156/05.03.2007.

Rezultă fără putință de tăgadă din emiterea acestei hotărâri că infracțiunea a fost săvârșită cu intenție directă.

În momentul emiterii hotărârii infracțiunea se consumase fiind expirate cele 30 de zile ce constituiau termenul maxim de executare.

1. Referitor la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prevăzută de art.246 Cod Penal.

Având în vedere cele descrise mai sus, rezultă cu evidență abuzul în serviciu săvârșit de Primul – Ministru.

Acesta a săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu atât prin emiterea cu exces de putere a deciziei de revocare nr.360/08.06.2005 cât și prin refuzul de a mă reintegra așa cum se dispunea prin hotărâre definitivă și irevocabilă.

De asemenea Primul – Ministru a săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu inclusiv prin emiterea H.G.nr.195/28.02.2007, fapt ce dovedește în mod indubitabil intenția directă a acestuia de a nu executa hotărârea irevocabilă pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Învedereăm că între acțiunile și inacțiunile Primului – Ministru și vătămarea drepturilor mele legale există o evidență legătură de cauzalitate.

Citez din nou din Decizia nr.482/26.01.2007 a Î.C.C.J :

“În cauza de față , intimatului – reclamant i-a fost vătămat dreptul la muncă, prevăzut de art.41 din Constituția României....”

Pentru a nu fi redundant, reiterez cele învederate cu ocazia descrierii faptelor, cu privire la încălcarea drepturilor mele legale.

În concluzie sunt întrunite atât latura obiectivă cât și latura subiectivă.

2. Referitor la infracțiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, prevăzută de art.247, teza I Cod Penal;

Prin emiterea H.G.nr.195/28.02.2007 publicată în Monitorul Oficial al României nr.156/05.03.2007 mi-a fost îngădit dreptul la muncă recunoscut prin Decizia irevocabilă nr.482/26.01.2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Această hotărâre de Guvern este emisă cu încălcarea flagrantă a dreptului meu legal și constituțional la muncă și în disprețul puterii judecătorești și a celei mai înalte instanțe din România.

În concluzie acțiunea Primului ~ Ministru este una de îngădire vădită și împiedicare a exercitării dreptului meu legal și constituțional la muncă.

Rezultă fără putință de tăgadă din emiterea acestei hotărâri că infracțiunea a fost săvârșită cu intenție directă.

Pe cale de consecință sunt întrunite atât latura obiectivă sub aspectul elementului material și sub aspectul legăturii de cauzalitate între acțiunea Primului – Ministru și îngădirea și împiedicarea dreptului meu legal și constituțional la muncă cât și latura subiectivă.

3. Referitor la infracțiunea de neexecutare sau nerespectare a hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile pronunțate de instanța de contencios administrativ prevăzută de art.24 alin.(3) din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ reiterez cele învederate la capitolul în care descriu faptele.

În conformitate cu art.22 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, hotărârile judecătorești definitive și irevocabile prin care s-au admis acțiunile formulate în contencios "constituie titluri executorii".

În conformitate cu art.24 alin (1) din Legea nr. 554/2004

“...executarea hotărârii definitive și irevocabile se va face în termenul prevăzut în cuprinsul ei, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămănerii irevocabile a hotărârii.”

În ceea ce privește Decizia nr.482 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție precizez că a rămas irevocabilă în 26.01.2007. Pe cale de consecință Decizia nr.482 trebuia să fie executată de Primul – Ministru până în data de 26.02.2007.

Primul – Ministru nu numai că nu a executat hotărârea judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă, dar în disprețul puterii judecătorești și în disprețul oricărei idei ce vizează statul de drept a procedat împreună cu mai mulți miniștri la desființarea postului în care instanța a dispus să fie reintegrat și aceasta în condițiile în care neexecutarea sau nerespectarea unei hotărâri judecătorești pronunțate în contencios administrativ constituie infracțiune conform art.24 alin.(3) din Legea nr. 554/2004.

Postul în care trebuia să fie reintegrat a fost desființat prin H.G.nr.195/28.02.2007 publicată în Monitorul Oficial al României nr.156/05.03.2007.

Rezultă fără putință de tăgadă din emiterea acestei hotărâri că infracțiunea a fost săvârșită cu intenție directă.

În momentul emiterii hotărârii infracțiunea se consumase fiind expirate cele 30 de zile ce constituiau termenul maxim de executare.

Având în vedere considerentele de mai sus solicit admiterea Plângerii astfel cum aceasta a fost formulată.

În dovedirea Plângerii înțeleg să mă folosesc de proba cu înscrisuri și de orice alt mijloc de probă ce se va dovedi ca fiind pertinent și util.

⑧

**În drept îmi întemeiez Plângerea în temeiul art.246, 247 teza I
Cod penal și art.24 alin.(3) din Legea 554/2004 a contenciosului
administrativ.**

12.03.2007

Adrian Alexandru Niculescu